Изъ Сливенския балканъ

„Халката" на сиинитѣ камъни

СТАНЕТЕ ПЛАНИНАРЧЕТА

България е една привилегирована страна. Тя крие не само несмѣтни богатства изъ своитѣ недра, но и безкрайно много красоти. Всѣки българоинъ трѣбва да я обходи, да я изучи и тогава що е обичие. Планинарството (туризмъ-ътъ) ни разкрива нейнитѣ тайни и чудости. Освѣнъ това то засилва организъмъ и облагородява душата на туриста. Най-добро срѣдство за лѣкуване на малокръвието, общата слабость, нервностъ, злавостъта, лошия апетитъ и безсънието — това е планинарството. Станете всички планинарчета.

Когато обикалите България, не забравяйте да се проверете за заране прѣзъ халката въ Сиинитѣ камъни при гр. Сливенъ. Тамъ щѣ прекарѣете прекрасни мигове на радость и умѣсть отъ тѣхната красота.

Тръгнало засмѣно,
сиканъ росно цвѣте!
Съ шапка на главата,
съ кърпичка въ ржцетѣ . . .

Бърза къмъ школото,
бѣрза и си пѣе;
страхъ го е, горкото,
да не закъсѣе;

че да му не кажатъ
малкитѣ пъртаци:
— Пашкетъ сѣнилеко
хлдилъ пъ за . . . рани!..

Недѣлчо Тинчевъ

Гроздоберъ

Муз. П. Даскаловъ

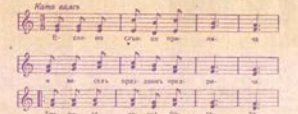

Канятъ се нити лозиня
—Посрѣщаетъ гости дружини.
И канятъ, нейки разнѣзи,
с'гроздове тежки узрѣли.

Връщатъ се пъзни керваи,
с'здрове златни набрани.
И ечи пѣсенъ далечна
отъ благодарность сърдечна.

Елинъ Пелинъ

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ

се е родилъ преди около 200 години въ с. Кралевъ-долъ, Софийско, (а сподредъ другитѣ въ Самоковска околия).

Прѣзъ 1762 год. той е написалъ своята „Славяно-българска история", съ която пробужда заспалия подъ турско-ото и грѣцко робство български духъ и посочва на българския народъ неговото славно минало, съ самостоятелна и свободна държава. Отъ тогава се заподнятъ и всички борби на поробенитѣ българи за свободата, които се увенчаватъ съ успѣхъ прѣзъ 1878 година.

Слънча не забравяйте

Мина лѣто, мекко лѣто. Слънчо царь му бѣше. Дни съ много лъчи, много радость, ведро небе.

Той ни даде съ сили дари: здраве, сила и бодрость. Прѣзъ тѣ сили прѣзъ лѣтото несвидно, обилно. Дава ги на всички, всѣкиде и всичко живо.

Край морето, на плажа, колко много хора, малки и голѣми, бедни и богати, кули и сатати живѣ тѣй съ лъчитѣ сѝ!

Изъ планини и долини, по хъмни и полянки колко деца, овчари и козари, косачи и жетвари, колко туристи и пъ-тоненци. Тамъ щѣ прекарѣете прекрасни мигове на радость и умѣсть отъ тѣхната красота.

Деца, нена обичане царь Слънчо!

Той животъ ни дава. Угасне ли — нѣма животъ, нѣма здраве!

Видите ли го златни си лъчи да простне и на небето блесне. — тичайте, идете при него! Подъ сладкитѣ лъчи — грѣйки на Слънчо, вие хубави, здрави и румени ще станете.

Пущайте то въ станѣ си свободно да влиза! Тамъ где Слънчо влиза, отъ тамъ лѣкари излизе. Той убива микроби и бацили, изгонва задухъ и мирязъ. Вноси здраве и животъ — гони болни и смъртъ.

Широко му отваряйте врати и прозорци, та да влязе той въ дома, въ училищата и въ живописни си дни вчиня да знѣе, всяде да почисти!

Чуйте, гостие, трансиарие и славни Слънчо добре да обрѣзва Училище, училищни стаи цѣли въ него да се кѣлятъ.

Деца, и у васъ, и въ училище помете царя на цвѣтѣ!

Не забравяйте най-добрия царь — царь Слънчо!

Заравя и шестие дава той на всѣки, кой го тачи и обича...

Е С Е Н Ь

Тъжна есень
златна пѣсень
шушнатъ жълтитѣ листа,
съ листъ вѣтърътъ ги гони
надъ посѣрнали ниви.

Гладни врани
изпъстрили
обвиждатъ съ грозенъ грачъ.
И надъ ъгари се носятъ,
отъ зори до тъмень мрачъ...

Пойни птици
на родини —
тръгнаха къмъ топлитѣ югъ,
а на просѣтѣ пакъ отново
тѣ пак нагъ ще дойдатъ тукъ.

Страшенъ вѣтъръ
изъ полята —
Пиа, вѣе и фучи...
Тръгнатъ и тоди дъждеста,
чакатъ слъченитѣ дни.

А селата
въ тишинята —
Спятъ... Комшиитѣ дюмятъ...
А нестинно надъ кладитѣ,
все вали, вали дъждътъ...

На родини
ученици —
Тръгватъ съ погледъ
въ хоризонтъ,
Колко спомени събуди
вѣрнитѣ учебнѣ дни!

Тъжна есень
скорбна пѣсень —
Шушнатъ жълтитѣ листа,
А просторни потъмнѣли,
рѣсятъ дъждъ и самота.

Боянъ Балабановъ

Первяче

Вняте туй пѣрвяче,
още мѣтъръ нѣма,
съ чанта на гърба, отъ
него по-голѣма . . .

Обичайте родината си

Работете за нейното величие и за нейнитѣ успѣхъ! Жертвувайте се за нея! Бѫдете здрави и вси за България! Но не изразяте хората на съсѣдитѣ и други страни, сѫщо другоземцитѣ въ нашата страна. Всички си човѣци, които имать еднакво правo да живѣятъ на земята и работятъ подъ слънцето. Обичайте всички хора и всички деца по земята! Обичайте България и имѣйте за нейното заслужване и възходъ!

Ст. Ог.

Здравецътъ: — Преди малко бѣха тукъ мравката и сѣнтрица.

Горската фея: — Дойдохъ да подишамъ сладкия ти дъхъ. Здравче милоо! Си си красотата на моего горско царство. Твоятъ сиаенъ дъхъ скара всѣко живо сѫщество. И ти чувамъ много тайни.

Здравецътъ: — Вѣдно, царице моя, мнозина спирать тукъ и ми чувамъ най-различни нѣща. Колко мъдри спорать край мене, за да си проведатъ сладки дни. Колко стари си отпочиватъ на тази полена като на мене повѣрвать малкитѣ и радостите си. И на всички аръ давамъ, отъ моята сила, за да могатъ винаги да бѫдатъ здрави, радостни и щастливи.

Горската фея: — И затова си вчиняти зелени и бодъръ. Но днеска си нѣщо оморнѣлъ, нетлѣнѣлъ. Мжка ли нѣкъкна се е вчъмнала въ здравата ти снага, та така си мѣдъ гъдиш?

Здравецътъ: — Ръка ли, Здравче, въ сѫ направи отъ това моче най-работния момъкъ въ цѣлото село. И неговата майка ще бѫде щастлива и радостна. — Пѣсъ три пати съ рѫце. Велика отъ всички страни имамъ ръкавѣсетѣ горски дѫрвета, съ високи кахулки на главата и съ дъги бѣли бранъ.

Дѫдъ-Ветата: — Какво ще запоявѫда нашата царица?

Горската фея: — Трьнете ведрата и намѣрете мъртвешки Татуча. Напрѣмете отъ него най-работното моче.

Дѫдъ-Ветата: — Слушаме, царице!

Въ горята засвирнѣ пурци. Подъ зарулнѣ на тѣхнѣ пѣсенъ. Горската фея започна да танцува. Дѫдъ-Ветата и Здравецътъ и тѣ започнѣ. Лунята се закрия задъ облакъ.

Завеса

(Следва)

Георги Кръвзовъ